

הפילהרמונית הישראלית, העונה ה-90

תל אביב: 1 * פילוקלאסיקה * ירושלים: 1 * חיפה: 1 * קלאסית קלה * אוקטובר 2026

להב שני, מנצח

מישה מאיסקי, צ'לן

רון זלקה, קלרנית

קונצרט למנויים מס' 1

ירושלים, תיאטרון שרובר

יום ב' | 19.10.26 | ח' בחשוון תשפ"ז | 20:00

בסיוע ארווינג רזנבאום, לזכר רעייתו הני

חיפה, אודיטוריום חיפה

קלאסית קלה | יום ד' | 21.10.26 | י' בחשוון תשפ"ז | 20:00

תל אביב, היכל התרבות ע"ש צ'רלס ברונפמן, אולם הקונצרטים ע"ש לאוי

פילוקלאסיקה | מוצ"ש | 24.10.26 | י"ג בחשוון תשפ"ז | 21:00

בסיוע משפחת הנרי ומירטל הירש מניו יורק, לזכר הוריהם האהובים

היצירות בקונצרט

פאול בן חיים (1897-1984): פסטורלה עם וריאציות, לקלרינט, כלי קשת ונבל

משך היצירה: כ-16 דקות

דברי הסבר:

הפסטורלה עם וריאציות היא יצירת כניסה אידיאלית להיכרות עם המוזיקה של בן-חיים עבור המאזינים שעדיין לא מכירים את יצירותיו. אלה שכבר מכירים את המוזיקה הנפלאה של בן-חיים ישמחו לפגוש ביצירה את כל מה ששבה את אוזניהם בהאזנות הקודמות: השילוב הייחודי בין מסורת הכתיבה המערבית-אירופאית, המוזיקה האימפרסיוניסטית מבית מדרשם של דביסי וראוול, גישתו של ברטוק לחומר עממי, וכמובן, כל אותם מקורות עשירים שמצא בן-חיים כאשר עלה לארץ ישראל והוא בן 36. בין מקורות אלה נציין את הים התיכון והנוף המזרח-תיכוני, המוזיקה של יהודי ספרד, במיוחד תימן ופרס, השפה העברית והמוזיקה הערבית.

את היצירה הלחין בן-חיים בשנת 1945, והיא מבוססת על הפרק המסיים מתוך החמישייה לקלרינט ולכלי קשת שהלחין ב-1941. בעוד שהחמישייה היא יצירה קאמרית-אינטימית בה כל הכלים שווים, הפסטורלה עם וריאציות היא יצירה וירטואוזית בה הקלרינט הוא הסולן הבלתי מעורער. אין מדובר בעיבוד גרידא של פרק החמישייה, אלא ביצירה חדשה של ממש: בן-חיים הוסיף קולות ורעיונות

חדשים לכל אורך היצירה, הוסיף וריאציה חדשה לגמרי, ועיבה משמעותית את הווריאציה האחרונה. את הסולן מלווה הרכב ייחודי של כלי קשת ונבל, כלי אשר מחזק את הצבע האימפרסיוניסטי-צרפתי.

פסטורלה היא טופוס עתיק במוזיקה קלאסית, המזוהה עם שירת רועים ועם מרחבי הכפר. בן־חיים ידוע במיוחד בשילוב פסטורלות ביצירותיו, הלוכשות תמיד אופי מזרח־תיכוני, כמקבילות מוזיקליות לציורי יפו ותל אביב הקטנה של ציונה תג'ר, נחום גוטמן וראובן רובין. בפרטיטורה מצוינת הוראת ביצוע לא שגרתית: אמורזו, על הסולן לנגן באהבה. ההרמוניה כאן ארכאית, שקופה, רחוקה שנות אור מהרומנטיקה המאוחרת, העשירה להתפקע עליה גדל בן־חיים במינכן עיר הולדתו. לאחר כמה תיבות מופיע מוטיב מזרחי, סלסול קטן של צלילים עולים ויורדים, העתיד לקבל מקום משמעותי בהמשך היצירה.

לאחר הפסטורלה מופיעות בזו אחר זו שש וריאציות. בשונה מפרקי וריאציות קלאסיות, למשל של מוצרט או בטהובן, בהן ניתן לשמוע בבירור את הנושא בכל אחת מהווריאציות, ביצירה שלפנינו כל אחת מהווריאציות מציגה את הנושא בלבדש חדש לגמרי עד כי קשה לזהותו.

הווריאציה הראשונה ממשיכה את האופי השל של הפסטורלה, אך עשירה יותר במרקם וברעיונות. היא מסתיימת בקו מתגבר המבוסס על המוטיב המזרחי, שעליו תתבסס הווריאציה השנייה, הוורטואוזית. הווריאציה השלישית, האלתורית באופיה, לא הופיעה בגרסה המקורית של היצירה, והיא חידוש של בן־חיים עבור הגרסה התזמורתית. תפקיד הנבל בולט בווריאציה הרביעית, מדגיש שוב את המקורות האימפרסיוניסטיים. הווריאציה החמישית היא ריקוד ערבי נלהב עם השפעות ברורות של המוזיקה של בלה ברטוק. הווריאציה השישית והאחרונה מתפקדת כאפילוג. היא מתחילה כמעין חזרה על הנושא, אולם בהמשכה נשמעים, באופן נדיר לסגנון, הדים ברורים למוזיקה של יהודי מזרח אירופה.

הפסטורלה עם וריאציות היא מסע של מלחין גולה במולדתו החדשה. סיומה המלנכולי של היצירה מעלה שאלות עמוקות על מקומו של האומן בתוך חברה מתגבשת, ועל האפשרויות הגלומות ביצירת מוזיקה ישראלית. שמונים שנה לאחר ביצוע הבכורה שלה ניתן לקבוע בוודאות כי היצירה עומדת במבחן הזמן, וכי השאלות שהיא מעלה נותרו פתוחות.

כתב: עודד שני-דור

ארנסט בלוך (1880-1959): שלמה, רפסודיה עברית לצ'לו ולתזמורת

משך היצירה: כ־22 דקות

דברי הסבר

"דברי קהלת בן דוד מלך בירושלים: הבל הבלים אמר קהלת הבל הבלים הכל הבל". כך נפתח ספר קהלת, שחיבורו מיוחס לשלמה המלך. המלך הזקן והחכם הוגה בערוב ימיו ביקום וקובל על כל הרוע והסבל שבו: "ראיתי את המעשים שנעשו תחת השמש והנה הכל הבל ורעות רוח". גם בקוראנו פסוקים אלה היום לא ניתן שלא להזדהות עם תוכנם. ספקנות זו היא נצחית, היא נכונה לגבי כל מקום או תקופה ולגבי כל אדם הנותן את דעתו למתרחש סביבו. תחושה זו לא פסחה גם על ארנסט בלוך ותחת רושם הקריאה בספר קהלת הלחין יצירה זו.

"שלמה", הרפסודיה לצ'לו ולתזמורת משנת 1916, היא אחת היצירות החשובות והמוכרות של בלוך והיא תופסת מקום נכבד ביותר ברפרטואר לצ'לו. בלוך תיכנן תחילה לכתוב את היצירה לקול, אולם התקשה להחליט על השפה המתאימה: "השפה הצרפתית לא התאימה לתבניות הקצביות שלי", הסביר מאוחר יותר, "כך גם הגרמנית והאנגלית, ושליטתי בשפה העברית לא היתה מספקת". כך, במשך שנים, נערמו רעיונותיו המוזיקליים במגרה ולא זכו לטיפול. התפנית חלה כאשר פגש בלוך בצ'לן הרוסי אלכסנדר ברז'נסקי ובאשתו הפסלת והתיידד עמם. בני הזוג התלהבו מאוד מהמוזיקה

של בלוך ובעיקר מזו הכתובה ברוח יהודית, שהיתה חלק ניכר ביצירתו של המלחין באותה תקופה. בלוך החליט להלחין יצירה ברוח זו עבור הצ'לן, ונזכר בסקיצות המוזיקליות שלו לספר קהלת. הוא הבין לפתע כי הצ'לן, בעל העומק הרגשי והמנעד הרחב, יכול לשמש אותו לביטוי הגיגיו של שלמה המלך טוב יותר אף מהקול האנושי. בלוך מספר בכתביו כיצד עבד על היצירה בפרץ רגשי עצום, ללא כל תכנון או תחושת זמן, וסיים אותה בתוך מספר שבועות. בהשראת היצירה המוזיקלית עבדה אשת הצ'לן על פסל הדמות התנ"כית העומדת במרכזה. לשתי היצירות הוחלט לקרוא על שם המלך שלמה.

העובדה שבלוך בחר בשם העברי "שלמה" ולא בשמו הלועזי של המלך, "סולומון", מלמדת עד כמה ניסה להתקרב אל המקורות העבריים האמיתיים, ולא לצאת ידי חובה בעצם החיבור על נושא יהודי. בלוך גם נמנע לרוב מלצטט ביצירותיו נעימות יהודיות מקוריות. הוא סבר כי "לא הפולקלור אלא הרוח משווה למוזיקה היהודית את אופייה". בלוך יוצר רוח זו באמצעים מוזיקליים שונים: הוא משתמש בסולמות עתיקים בני חמישה טונים ליצירת מצלול ארכאי וכן במרווחים מוגדלים המזוהים עם מוטיביקה יהודית. מקצביו מנוקדים לרוב, מה שמקנה תחושה המנונית עתיקה, והוא מרבה להדגיש את הפעמה האחרונה בתיבה, בהתאם להטעמה בשפה העברית. הקו המלודי שלו, הבא כאן לידי ביטוי בעיקר בתפקיד הצ'לן, הוא חופשי, רציטטיבי ונוטה למליזמטיות (מספר רב של צלילים להברה אחת). ביצירה זו, הדבר לא קשור רק בחיקוי של התפילה היהודית, אלא בהעברת הרעיון התוכני הפילוסופי. כך, למשל, נפתחת היצירה במבוא, שבו מנגן הצ'לן בסגנון קדנצה חופשית, מעין קינה התואמת את הלך הרוח של "הבל הבלים". בעוד שהצ'לן הוא קולו של שלמה, ההוגה באפסותו של העולם, משקפת התזמורת רבת הגוונים את ההפך המוחלט - את הפאר וההדר שבממלכתו, המנסה כביכול להתגבר על הספקות אך מבלי שהדבר יעלה בידה. גם בתזמור, העשוי בעיקרו בסגנון פוסט-רומנטי, מחדיר בלוך רוח אקזוטי על ידי שימוש בנבל ובצ'לסטה, ובכלי הקשה "פרימיטיביים" יותר, כמו תוף מרים.

דווקא האפיזודה האחרונה של היצירה מושתתת על חומר יהודי אותנטי. המוטיב העיקרי בה קשור בנעימה יהודית שבלוך שמע מפי אביו, ומשתייכת ככל הנראה לקבוצת הנעימות המכונות "גמרא ניגונים", אשר משמשות לשינון פסוקים מן הגמרא. גם תרועות החצוצרות, החוזרות תחילה בחופשיות על אותו צליל ואז עולות ויורדות בקוורטות (מרווח בן ארבעה צלילים), מחקות את התקיעה בשופר.

ארנסט בלוך היה תופעה מוזיקלית ייחודית בתקופתו וקשה לשייכו לאחת האסכולות שפעלו אז. הוא שאב את זהותו המוזיקלית משורשיו היהודיים, ובכך לא רק שסלל את הדרך למלחינים היהודים שבאו אחריו, אלא אף השפיע על ההתפתחות המוזיקלית הארץ-ישראלית.

כתבה: פלינה קדם

ריכרד שטראוס (1864-1949): חיי גיבור, אופ' 40

משך היצירה: כ־50 דקות

דברי הסבר

איזהו הגיבור? על מה הוא מתגבר כדי להיחשב ככזה? על אף טענותיו החוזרות של ריכרד שטראוס כי הוא עצמו איננו הגיבור במרכז היצירה, פרשנים ומבקרים רבים מתקשים להאמין לטענתו. אם אכן שטראוס הוא הגיבור, מהו הכוח הנגדי עליו הוא גובר, וכיצד?

ריכרד שטראוס הלחין את היצירה "חיי גיבור" ב־1898, והקדיש אותה למנצח ווילם מנגלברג ולתזמורת הקונצרטהאוז באמסטרדם. זו הפואמה הסימפונית הגדולה ביותר שכתב, הן באורכה והן בתזמור כביר הממדים שלה. היא הולחנה במקביל לפואמה "דון קישוט" ושטראוס ראה בהן יצירות משלימות.

היצירה בנויה משישה חלקים בעלי כותרות סיפוריות המנוגנים ברציפות.

חלק ראשון: הגיבור

חלק זה נפתח בנושא הראשי של היצירה, גרנדיוזי ואצילי, בסולם מי במול מז'ור אשר שטראוס בחר כמחווה לסימפוניה השלישית של בטהובן, "אראיקה". הנושא מורכב ממנגינות משתפכות, מלאות קפיצות, הבעתיות, עם הרמוניה רומנטית מאוחרת האופיינית לסגנונו של שטראוס. על אף אופיו ההרואי, בשלב זה הנושא עדיין נמצא על מי מנוחות. החלק הראשון מסתיים באקורד דומיננטי דרמטי, ואחריו הפסקה מוארכת, היחידה ביצירה כולה.

חלק שני: יריבו של הגיבור

כלי הנשיפה מעץ פוצחים בשיר לגלגני, מקניט כמעט, ומתחת להם מצטרפים כלי הנשיפה הנמוכים ממתכת, המשיבים בתנועה במרווחים של קווינטות מקבילות, תנועה שנחשבה "אסורה" בעולם המוזיקה האקדמי של אותה תקופה. הנושא הזה מייצג את מבקרי המוזיקה של התקופה, ובמיוחד את אלה שהרבו לבקר את שטראוס בחומרה, בעיקר לאחר בכורת האופרה הראשונה שלו, "גונטר", שהייתה כישלונו הפומבי המשמעותי הראשון. שטראוס עוקץ בחזרה את מבקרו כשהוא בוחר לייצג אותם מוזיקלית באופן כה מזלזל. החלק נבנה באמצעות קונפליקט בין נושא היריבים לנושא הגיבור שחוזר בתצורה קודרת ודרמטית יותר, עד לתרועה המזכירה לנו שהגיבור עוד ממשיך במסעו.

חלק שלישי: בת לווייתו של הגיבור

בחלק זה מצטרף כינור סולו ליצירה, המסמל ברומנטיות את פאולינה, אשתו האהובה של שטראוס. בלשון המלחין, פאולינה, כמו מנגינת הכינור, "מורכבת מאוד, מעט פלרטטנית, מעט הפכפכה, לעולם אינה אותה אחת, ומשתנה מרגע לרגע." תפקיד הכינור מלא בהוראות ביצוע מפורטות לעומק, מעבר לנהוג בכתיבה סימפונית, באופן המזכיר יותר תפקיד רציטטיב באופרה. התזמורת כולה משיבה לכינור בדיאלוג בו מוצג חומר מוזיקלי חדש אשר יחזור בחלקים הבאים. נושא היריבים חוזר להקנטה נוספת, אך טובע מהר תחת כלי הקשת בעלי הנוכחות הרומנטית.

חלק רביעי: הגיבור בעת קרב

חלק זה נפתח בתרועה קודרת בחצוצרות המנגנות מאחורי הקלעים, מבשרות על בוא הקרב. אם החלקים הקודמים נתפסים כאקספוזיציה (תצוגה) של מבנה סונטה, חלק זה מבטא את תחילת הפיתוח: רוב החומרים המוזיקליים כבר הוצגו, וכעת יוצאים למסע של התפתחות ושינוי. תוף סנר, המקושר לעיתים קרובות למצעדים צבאיים, ממלא כאן תפקיד בולט ומגשר בין הרגעים הקודרים והמותחים לבין רגעי ניצחון. מוטיבים מנושא היריבים חוזרים, ועל כן ניתן לחשוב שהם אויבי הגיבור בקרב. אך לדברי המלחין עצמו, הגיבור נאבק הן באויבים חיצוניים והן בספק הפנימי שלו בעצמו, והמכשולים היצירתיים בהם כל יוצר נתקל; המבקרים הם, אולי, רק הביטוי החיצוני למאבק הזה.

חלק חמישי: מפעלי השלום של הגיבור

חלק זה הוא המקור להטלת הספק של רבים כל כך ביחס להצהרתו של שטראוס שהוא עצמו איננו גיבור הסיפור. שטראוס מצטט בחלק זה מעל 30 אזכורים מוזיקליים מיצירות קודמות בקריירה שלו, בהם שמונה אזכורים מהאופרה "גונטר". רעיון זה, המגיע מיד לאחר הקרב, ממצב את יצירותיו המוזיקליות של המלחין כניצחון האמיתי שלו על המבקרים ועל השדים הפנימיים שלו: יצירותיו הן פירות השלום שאחרי המלחמה.

חלק שישי: פרישת הגיבור מן העולם והשלמתו

הנושאים הקודמים מהיצירה חוזרים בחלק זה בגרסתם השלווה ביותר. הקרן האנגלית פותחת בנגינה שירתית ונוגה, והמוטיבים הקודרים מוצגים הפעם בהרמוניה מז'ורית ורגועה. גם כשנושא המבקרים חוזר בדרמה קודרת, במהרה הוא נענה בשלווה בכינור הסולו ובמוטיב אוהב. משם היצירה ממשיכה בשקט ההדרגתי שלה, ביטוי להבנתו של הגיבור שרק פרישה מהשיח העקר עם המבקרים תהיה ניצחון אמיתי. קרנות היער, שהיוו את הנוכחות ההירואית לאורך היצירה, והכינור בן הלוויה,

מסיימים בפתרון מז'ורי עדין של מוטיב הגיבור, לפני אקורד סיום חגיגי בכל התזמורת, בחזרה בסולם הפתיחה.

סיכום חיי הגיבור בחלק השישי נראה היום אירוני מאוד. בשנים שלאחר "חיי גיבור" כתב שטראוס חלק מיצירותיו המצליחות ביותר, ומונה לתפקידי ניצוח בכירים בגרמניה ובאוסטריה. היצירה לא מכילה רגע של קתרזיס מובהק. נדמה שהניצחון שבו שטראוס מאמין אינו מכה ניצחת אחת המחסלת את היריב, אלא הבחירה בעיסוק ביצירה, בעבודות השלום שלו. בחירה לעסוק בעיקר ולזנוח את הטפל, להתרחק מפני כוחות הספק והלעג, הן אלה שבאים מהמבקרים והן אלה שבאים מתוכו עצמו. ועל כן נאמר, "איזהו הגיבור? הכובש את יצרו".

כתב: רום דן הופמן

האומנים המשתתפים

להב שני, מנצח

להב שני הוא מנהלה המוזיקלי של הפילהרמונית הישראלית, מנצחה הראשי של הפילהרמונית של מינכן, וכן מנצח של כבוד של הפילהרמונית של רוטרדם. בעבר כיהן כמנצחה הראשי של הפילהרמונית של רוטרדם וכמנצח אורח ראשי של התזמורת הסימפונית של וינה.

הקשר ההדוק שלו עם הפילהרמונית הישראלית החל ב-2007, כשניגן עמה כסולן את הקונצ'רטו לפסנתר מאת צ'ייקובסקי תחת שרביטו של זובין מהטה, ונמשך ב-2010, כשמאסטרו מהטה הזמין להצטרף לסיור התזמורת במזרח הרחוק כפסנתרן, כעוזר מנצח וכנגן קונטרבס. באוקטובר 2013, בעקבות זכייתו בתחרות היוקרתית לניצוח ע"ש גוסטב מהלר בבמברג, הוזמן בידי הפילהרמונית הישראלית לפתוח את עונת הקונצרטים 2013-14.

הופעותיו כמנצח אורח כוללות קונצרטים עם תזמורות מובילות, בהן התזמורת הפילהרמונית של וינה, הפילהרמונית של ברלין, תזמורת הגוונדהאוס, הפילהרמונית של מינכן, התזמורת הסימפונית של רדיו בוואריה, הסימפונית של לונדון, הפילהרמונית של לה סקאלה, הסימפונית של בוסטון, הסימפונית של שיקגו, תזמורת הקונצרטחבאו, תזמורת פילדלפיה, תזמורת פסטיבל בודפשט, תזמורת פריז ותזמורת פילהרמוניה. במרץ 2022 ניצח במינכן על קונצרט שהכנסותיו הוקדשו לסיוע לאוקראינה עם אן-סופי מוטר ושלוש התזמורות של העיר - התזמורת הממלכתית של בוואריה, התזמורת הסימפונית של רדיו בוואריה והפילהרמונית של מינכן.

להב שני נולד ב-1989 בתל אביב, החל ללמוד נגינה בפסנתר בגיל 6 אצל חנה שלגי והמשיך את לימודיו אצל פרופ' אריה ורדי בבית הספר הגבוה למוזיקה ע"ש בוכמן-מהטה באוניברסיטת תל אביב. הוא השלים את חוק לימודיו באקדמיה למוזיקה ע"ש הנס אייזלר בברלין, שם השתלם בניצוח אצל פרופ' כריסטיאן אוואלד ובפסנתר אצל פרופ' פביו בידיני. בשנות לימודיו בברלין נעזר בהדרכתו של דניאל בארנבוים.

כפסנתרן הוא הופיע כסולן תחת שרביטם של דניאל בארנבוים, זובין מהטה וג'אנדראה נוזדה. הוא הופיע כמנצח וכפסנתרן סולן גם יחד עם תזמורות רבות, בהן הפילהרמונית של וינה, תזמורת פילהרמוניה, הפילהרמונית של לה סקאלה, תזמורת האופרה העירונית של ברלין, תזמורת הקונצרטחבאו והפילהרמונית הישראלית.

ללהב שני ניסיון לא מבוטל בנגינת מוזיקה קאמרית וברסיטלים. הוא משתתף בקביעות בפסטיבל ורבייה והופיע גם בפסטיבל אקס-אן-פרובנס ובפסטיבל הבינלאומי למוזיקה קאמרית בירושלים וברסיטלים עם מרתה ארגריץ'.

מישה מאיסקי, צ'לן

מישה מאיסקי נולד בלטביה, התחנך ברוסיה ואחרי שעלה לישראל התקבל בהתלהבות בלונדון, פריז, ברלין, וינה, ניו יורק, טוקיו ובכל מרכזי המוזיקה החשובים האחרים. הוא חתום על חוזה הקלטות בלעדי בחברת דויטשה גרמופון עבורה הקליט למעלה מ-30 אלבומים עם תזמורות מובילות, בהן התזמורת הפילהרמונית של וינה, הפילהרמונית של ברלין, הסימפונית של לונדון, תזמורת פריז, התזמורת הקאמרית אורפאוס, התזמורת הקאמרית של אירופה והפילהרמונית הישראלית. הקלטותיו זיכוהו בשבחי הביקורת ברחבי העולם ובפרסים יוקרתיים, לרבות פרס אקדמיית ההקלטות בטוקיו, שהוענק לו חמש פעמים, פרס אקו, שהוענק לו שלוש פעמים, גראן פרי דו דיסק בפריז, דיאפזון ד'אור ומועמדויות לפרס גראמי.

כמוזיקאי מהשורה הראשונה וכאורח קבוע במרבית הפסטיבלים הבינלאומיים למוזיקה הוא הופיע תחת שרביטם של מנצחים ידועי שם, בהם לאונרד ברנשטין, קרלו מריה ג'וליני, לורין מאזל, זובין מהטה, ריקרדו מוטי, ג'וזפה סינפולי, ולדימיר אשכנזי, דניאל בארנבום, שארל דיטואה, מריס ינסונס וגוסטבו דודמל וניגן עם אומנים ידועי שם, לרבות מרתה ארגריץ', ראדו לופו, נלסון פריירה, יבגני קיסין, לאנג לאנג, פיטר סרקין, גדעון קרמר, יורי בשמט, ודים רפין, מקסים ונגרוב, ג'ושוע בל, יוליאן רחלין וז'נין ינסן.

רון זלקה, קלרנית

רון זלקה הוא נגן קלרינט ראשון בפילהרמונית הישראלית מאז 2001. הוא ניגן כסולן עם הפילהרמונית הישראלית תחת ניצוחו של זובין מהטה, ועם התזמורות הסימפוניות של ירושלים ושל ראשון לציון.

הוא מופיע ברסיטלים ובקונצרטים קאמרליים באירופה, ארה"ב, דרום קוריאה וישראל, יחד עם גיל שחם, מקסים ונגרוב, יוליאן רחלין, מישה מאיסקי, חן רייס, להב שני, אבירם רייכרט, ורביעיות שומאן, כרמל ופיין ארטס. הוא הופיע בפסטיבל ישראל, פסטיבל כפר בלום, פסטיבל פרו, ובפסטיבל מנדלסון הבינלאומי בהמבורג.

רון זלקה הקליט לתחנות טלוויזיה ורדיו בישראל, אירופה וארה"ב, וביצעו לקונצ'רטו לקלרינט של מוצרט משודר לעתים תכופות בערוץ מצו. הוא לימד כיתות אומן באוניברסיטת אינדיאנה, בלומינגטון, מוסד פיבודי, האוניברסיטה הלאומית של סיאוול, ובבואנוס איירס. בין השנים 1994-2001 היה נגן קלרינט ראשון בתזמורת הסימפונית הישראלית ראשון לציון, ומאז 2014 הוא נגן קלרינט ראשון אורח בתזמורת רשות השידור הקוריאנית.

רון זלקה נולד בישראל ועם מוריו בארץ נמנו אלי חפץ וריצ'רד לסר. הוא סיים את לימודיו לתואר ראשון ושני בהדרכתם של עלי אבן וג'יימס קמפבל באוניברסיטת אינדיאנה בבלומינגטון שבארה"ב, שם גם זכה בתחרות כלי הנשיפה מעץ. הוא זכה בפרסים בתחרויות קולמן ופישוף למוזיקה קאמרית בארה"ב.

רון זלקה הוא אומן של חברת הקלרינטיים בופה קרמפון, ומנגן בקלרינטיים R13 פרסטיז' ופסטיבל.